

ЛЮДКА СІЛЬНОВА

З «Лірычнага дзённіка»

Вершы

Людка Сільнова (Сільнова Людміла) нарадзілася 20 красавіка 1957 года ў Маладзечне. Скончыла філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Аўтар паэтычных і эксперыментальных кніг «Ластаўка ляціць...», «Крышталёвы сад», «Зачараваная краіна» і іншых. Жыве ў Мінску, працуе вядучым бібліёграфам Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі.

Прыемны момант

Раблю гарбату з пялёсткаў
Суданскай ружы
(Вядомую як каркадэ)
З драбком лісцікаў
Зялёнага кітайскага чаю.

Дадам крыху спецый
З празрыстага шклянога млынка
Польскай мяшанкі:
Кардамон, гваздзіка,
Ваніль і цукар
(«Хрась! Хрась!» — крышталі).

Вось мой напой фантазійны.
У кубку гліняным, з авечкай,
Сельскім дамком наводдаль.

Я закрываю вочы,
Да вуснаў кубак падносячы.

І паціху п'ю.
Музыка...

Гэта ўсё — з таго, што люблю.

Кніга

Кніга — маленькая,
А ў ёй — прасторы
столькі сагнута каленак!

А ў ёй — самых розных часоў
Столькі спружынак і колцаў!..

Хто іх пабачыў, знайшоў
У ёй сябра — удзячнага, простага.

Кніга — маленькая?

Каханне

А што — каханне? Вуснаў дакрананне?
Ці рукі разам — і вясны гуканне?

І за парог высокі выбяганне...
І спеў на галасы, сям'ёй, да рання...

І птушак («тварам роўных»!)
выпусканне —
Сваіх дзяцей — у Веліч вандравання,

А ці Жыццё!.. То ж нам наканаванне:
Жадаць любові і шукаць кахання.

Пад вечар

Гэта проста здалася.
Гэта проста пад вечар
Хвалі ветру прайшлі па калоссі.

Гэта кроплі буйныя дажджу
Леглі ўраз пад вачыма.
Вочы ў неба. За хустку рукамі! Бягу!
(«Ад сябе — уцячы немагчыма...»)
Да няўмольнага ў моцы дажджу!

Вось такая — не ўсе як! — іду...

Тата дзверы на клямку зачыне —
За прыпозненай мной,
За прамоклай сваёю дачкой.

Стары пісьменнік

Пагаварыце з чалавекам,
Пакуль пісьменнік не стаў калекам.

Фізічным калекам, а можа, псіхічным,
І злосным у пэўным афекце прывычным!..

Пагаварыць з чалавекам
Пісьменніку сталага веку

Туманным ранкам — так трэба! Вочы
Не бачаць з кім... Але розум хоча

Пагаварыць з чалавекам...

Тэорыя неадноснасці

Мне жыць Эйнштэйн дапамагае:
«Усё адносна, дарагая...
Калі балюча невыносна,
Успамінай, што ўсё адносна». —

«І нават калі зімы — вёсны?» —
«Усё, усё, што ёсць, адносна». —
«А неадносна — што? На дзіва?...»
Сама сабе кажучы: «Радзіма!»

Новая Аліса

Увесь блакнот перавяла
На вершы сёння я, дурніца...
Блакноцік! Нейкая драбніца!
Маленькі сподак са стала

Для ў Залюстроўі Чаяпіцця...

Старыя кнігі мне — крыштальныя шары.
Праз іх я гутару з памерлымі людзьмі.

Найперш з іх аўтарамі, што,
як пчолы ў мёдзе,
Павольна сцішыліся ў залатым стагоддзі.

І з мастакамі гутару зрэдзьчас,
І з выдаўцамі, што няслі свой цуд да нас.

Бо кніга як прадмет — я веру ў гэта! —
Стары рэальны лаз паміж Сусветаў!

Сказаў паэт на вершы,
што «здараюцца»

Яны, «як пачуццё» або зара,
Што на сыходзе сонца разгараецца
На небе... Гэта пацвярджаю я!
Паэзія — у чырвань убіраецца.
Яна — цяпло, агонь, энергія.

Фота з архіва Л. Сільной